

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **Fakultní nemocnice Královské Vinohrady**, se sídlem Šrobárova 50, Praha 10, zast. JUDr. Janem Kuželem, advokátem, se sídlem Nad Šutkou 1811/12, Praha 8 - Kobylisy, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2006, č. j. 5 Ca 23/2006 - 81,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 11. 2001, č. j. MHMP 109771/2001/B/Per-247, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 (dále jen „živnostenský úřad“) ze dne 6. 8. 2001, sp. zn. ŽO/3763/01/K. Tímto rozhodnutím živnostenský úřad podle § 62 odst. 1 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, uložil žalobkyni pokutu ve výši 50 000 Kč pro naplnění skutkové podstaty jiného správního deliktu „neoprávněné podnikání“ podle § 61 odst. 1 téhož zákona, tj. provozování činnosti, která je předmětem živnosti, bez živnostenského oprávnění. Žalobkyně podle rozhodnutí živnostenského úřadu provozovala živnost volnou „Technické činnosti v dopravě - provozování parkovišť“ podle nařízení vlády České republiky č. 140/2000 Sb., kterým se stanoví seznam oborů živností volných, číslo oboru 86. Žalovaný dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí živnostenského úřadu bylo vydáno v souladu se zákonem, a to po věcné i procesní stránce.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, v níž namítala, že účelem vybírání parkovného byla snaha nepřímou regulovat počet automobilů vjíždějících do areálu nemocnice a parkujících tam déle než 30 minut. Vlastní podnikatelskou činnost - zpoplatnění vjezdu a stání vozidel - vykonával smluvní partner žalobkyně podnikatel P. F. na základě svého živnostenského oprávnění, svým jménem a nikoliv jménem žalobkyně. Tato nesouhlasila se závěrem žalovaného, že je provozovatelkou parkovacích ploch v areálu nemocnice na základě jejich určení, stanovení režimu údržby, úklidu atd. podle své směrnice č. 11. Žalobkyně zdůraznila, že její hlavní činností je poskytování zdravotní péče, a odmítla argumentaci žalovaného, který shledal naplnění znaku provozování živnosti žalobkyní za účelem dosažení zisku v tom, že podnikatel P. F. jí předává tržby za parkování. Žalobkyně poukázala na to, že s podnikatelem P. F. má smluvní vztah, který mu umožnil v areálu nemocnice provozovat podnikatelskou činnost - placené parkování. Tento smluvní vztah žalobkyně nepovažovala za živnost, a proto tvrdila, že se nemohla dopustit shora uvedeného správního deliktu. Žalobkyně navrhovala, aby byla rozhodnutí žalovaného a živnostenského úřadu zrušena a věc byla postoupena žalovanému k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 12. 2003, č. j. 28 Ca 612/2001 - 32, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Nejvyšší správní soud tento rozsudek ke kasační stížnosti žalobkyně zrušil svým rozsudkem ze dne 23. 12. 2005, č. j. 4 As 13/2004 - 55, a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze poté rozsudkem ze dne 6. 10. 2006, č. j. 5 Ca 23/2006 - 81, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění soud uvedl, že žalobkyně svou směrnicí určila, že za užívání parkovacích prostor v areálu nemocnice se bude platit poplatek, stanovila režim užívání parkoviště a určila rovněž výši poplatků za užívání parkoviště. Vlastní vybírání poplatků za užívání parkovacích ploch provádí podnikatel P. F., vybrané poplatky odvádí žalobkyni a za tuto činnost mu žalobkyně vyplácí pevně stanovenou odměnu. Žalobkyně tedy rozhodla o provozování placeného parkoviště. Soud tak ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že předmětnou živnost (Technické činnosti v dopravě - provozování parkoviště) vykonává žalobkyně, byť vlastní výběr poplatků pro ni za odměnu realizuje podnikatel P. F., který však tuto činnost nevykonává samostatně, ale podle pokynů žalobkyně. Vybrané poplatky jsou v plné výši příjmem žalobkyně, proto má soud za to, že parkoviště v areálu nemocnice provozuje sama žalobkyně, neboť její činnost vykazuje všechny znaky živnosti podle § 2 živnostenského zákona. Žalobkyně podle názoru soudu naplňuje i znak provozování živnosti za účelem dosažení zisku. Vybírání parkovného není nezbytné pro plnění hlavní činnosti žalobkyně, která sama určuje rozsah a způsob užívání pozemních komunikací v areálu nemocnice (§ 7 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů). Jiný způsob regulace, než vybírání parkovného, je zřejmě méně efektivní, podle soudu však není vyloučen, ani z důvodu neúspěšných jednání s městskou a státní policií. Žalobkyně se tedy rozhodla vykonávat činnost, která má podnikatelský charakter, a platí pro ni stejná pravidla jako pro každého jiného provozovatele této činnosti. S ohledem na tyto skutečnosti Městský soud v Praze žalobu podle § 78 odst. 7

zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, v níž uplatnila kasační důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Namítala, že vybírání parkovného je nepřímou regulací počtu automobilů vjíždějících do areálu nemocnice a parkujících zde déle než 30 minut. Tato nepřímá regulace je podle stěžovatelky nutná k plnění hlavní činnosti stěžovatelky, tj. poskytování zdravotní péče a služeb v lékařských oborech. Množství automobilů se negativně odráželo v léčbě hospitalizovaných pacientů a docházelo ke kolizním situacím, kdy vozidla záchranné služby nemohla s urgentními pacienty přijet před vchody do pavilonů, čímž docházelo ke složité situaci při zachraňování životů pacientů. Stěžovatelka považovala za nutné finančně sankcionovat řidiče, kteří v areálu parkují déle než 30 minut, aby tak omezila vjezd a parkování motorových vozidel v takovém rozsahu, aby mohla plnit svou hlavní funkci. Stěžovatelka konstatovala nesprávnost závěru žalovaného a Městského soudu v Praze, že musí mít pro uvedenou regulaci živnostenské oprávnění, neboť soud v důsledku regulace, kterým je sekundárně finanční příjem, vidí cíl regulace. Stěžovatelka zdůraznila, že stát, který je povinen zajistit svými příslušnými orgány stěžovatelce podmínky pro plnění její funkce, tak nečiní a stěžovatelku sankcionuje, že si tyto podmínky zajistila sama prostřednictvím podnikatelské činnosti podnikatele P. F.. Stěžovatelka nesouhlasila se závěrem soudu, že její činnost vykazuje znaky živnosti podle § 2 živnostenského zákona, podotkla, že plochy v areálu nemocnice nejsou veřejným parkovištěm, stěžovatelka musí plnit svou funkci a tomuto účelu musí být podřízovány veškeré další aktivity jiných subjektů. Stěžovatelka není závislá na příjmech z parkování, neboť je financována ze státního rozpočtu, zpoplatnění vjezdu automobilů tedy neprovádí za účelem dosažení zisku. Podnikatel P. F. předával stěžovatelce tržby za parkování z titulu smlouvy uzavřené mezi nimi, nelze v tom proto spatřovat naplnění znaku provozování živnosti stěžovatelkou. Stěžovatelka s poukazem na praktickou nereálnost jiných řešení odmítla názor soudu, že mohla zakázat stání vozidel veřejnosti v areálu nemocnice. Stěžovatelka uzavřela, že se nemohla dopustit správního deliktu neoprávněného podnikání podle § 61 živnostenského zákona, a navrhla, aby byl napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušen a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na napadené správní rozhodnutí a vyjádření k žalobě ze dne 28. 3. 2002. Konstatoval, že řádné plnění poslání stěžovatelky není podmíněno výkonem placených parkovacích služeb a není podstatné, jaké důvody stěžovatelku vedly k výkonu uvedené činnosti, ale zda tato činnost splňuje znaky živnosti uvedené v § 2 živnostenského zákona. Žalovaný poukázal na skutečnost, že stěžovatelka tuto činnost v roce 2001 řádně ohlásila a dne 29. 11. 2001 jí vzniklo živnostenské oprávnění. Žalovaný navrhl podanou kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

V textu podané kasační stížnosti stěžovatelka uplatňuje důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti podané kasační stížnosti.

Na základě podnětu Svazu pacientů ČR, se sídlem Praha 2, Sokolská 32, živnostenský úřad provedl dne 12. 6. 2001 kontrolu v areálu stěžovatelky, při které zjistil podezření z naplnění skutkové podstaty správního deliktu neoprávněného podnikání ve vztahu k živnosti „provozování parkoviště“. Shledal, že při vjezdu do areálu vydávají pracovníci F. řidičům vozidel tzv. vjezdové karty k evidenci doby, po kterou se vozidlo v areálu zdržuje. Prvních 30 minut je zdarma, za každou další půlhodinu řidič zaplatí 10 Kč a obdrží číslovanou stvrzenku s logem stěžovatelky.

Rozhodnutím ze dne 4. 7. 2001, sp. zn. ŽO/3763/01/K, zahájil živnostenský úřad správní řízení ve věci uložení pokuty podle § 62 odst. 1 živnostenského zákona pro důvodné podezření z naplnění skutkové podstaty správního deliktu neoprávněného podnikání podle § 61 téhož zákona.

Stěžovatelka ve svém vyjádření ze dne 13. 7. 2001 uvedla, že nenaplnila skutkovou podstatu správního deliktu neoprávněného podnikání, neboť neprovozovala ani neprovozuje bez živnostenského oprávnění činnost, která je předmětem živnosti. Stěžovatelka nesplňuje žádný ze znaků živnosti, protože činnost samotnou vůbec neprovádí. Poplatky soustavně, samostatně, vlastním jménem a na vlastní odpovědnost vykonává P. F. Je sice vázán pokyny stěžovatelky, jejichž rozsah však nečiní činnost závislou. Vykonává ji na účet stěžovatelky, ale nikoliv jejím jménem. Smlouvu s P. F. stěžovatelka neuzavřela za účelem dosažení zisku. Za období od 2. 4. 2001 do 8. 7. 2001 stěžovatelka obdržela 244 170 Kč, ale v období od 12. 1. 2001 do 13. 7. 2001 vynaložila údržbu, opravy a rekonstrukce komunikace částku ve výši 752 955 Kč, podle objednávky a faktury má částka vzrůst na 1 124 472 Kč. Stěžovatelka o příjmech od P. F. účtuje samostatně a nikdy neměla v úmyslu je užít za účelem vytvoření zisku, když navíc nemá mnoho jiných zdrojů na údržbu, opravy a rekonstrukce komunikace. Stěžovatelka nadto v

celkovém souhrnu všech příjmů žádný zisk nevytváří. Stěžovatelka navrhl, aby živnostenský úřad řízení zastavil.

Rozhodnutím ze dne 6. 8. 2001, sp. zn. ŽO/3763/01/K, živnostenský úřad podle § 62 odst. 1 živnostenského zákona uložil stěžovatelce pokutu ve výši 50 000 Kč pro naplnění skutkové podstaty jiného správního deliktu „neoprávněného podnikání“ podle § 61 odst. 1 téhož zákona spočívající v provozování ohlašovací živnosti volné „Technické činnosti v dopravě - provozování parkovišť“. V odůvodnění po konstatování dosavadního stavu řízení uvedl, že podnikatel P. F. se smlouvou ze dne 1. 4. 2001, č. 03/SS/2001, zavázal k zajištění vybírání poplatků při vjezdu do areálu, nikoli k provozování parkoviště. P. F. je vázán požadavky stěžovatelky, která určila režim vjezdu do areálu a stanovila výši poplatků; pokyny stěžovatelky dělají z činnosti P. F. činnost závislou, kterou nevykonává vlastním jménem (logo stěžovatelky na vjezdových kartách), ani na vlastní odpovědnost, čímž je míněno na vlastní účet a nebezpečí. P. F. sice soustavně vybírá poplatky pro stěžovatelku, což neznamená provozování živnosti, a nečiní tak za účelem dosažení zisku, protože zajišťuje toliko výběr poplatků, jež plynou stěžovatelce. Úřad dále konstatoval, že není rozhodující, zda stěžovatelka zisku skutečně dosáhla, ani účel, pro který hodlá zisk využít. Živnostenský úřad zdůraznil, že nelze mít za to, že určitá činnost je předem zbavena charakteru činnosti živnostenské jen proto, že ji vykonává příspěvková organizace. Podle § 3 živnostenského zákona živností není pouze hlavní činnost stěžovatelky, nikoli činnost vedlejší - hospodářská. Provozování parkoviště za úplatu nelze považovat za činnost směřující k naplňování poslání nemocnice. Argument, že cílem je zabezpečit hlavní činnost - rychlý a bezpečný převoz nemocných, je nesprávný, protože vybírání parkovného nezaručuje, že platící řidič nebude stát na zakázaném místě a překážet vozidlům rychlé záchranné služby. Úřad uzavřel, že z výsledku kontrolního zjištění, doložených listin a vysvětlení jednoznačně vyplývá, že stěžovatelka od 1. 1. 2001 do dne vydání rozhodnutí provozuje činnost, která je předmětem živnosti, a to bez živnostenského oprávnění pro tuto činnost. Po zohlednění záměru zajistit v používání komunikací v areálu určitý řád, byla stěžovatelce vyměřena pokuta ve výši 1/10 sankčního rozpětí s tím, že vedle represe jde současně o prevenci.

V odvolání proti tomuto rozhodnutí ze dne 27. 8. 2001 stěžovatelka namítala nesprávně zjištěný skutkový stav a nesprávnou právní kvalifikaci. Znovu poukázala na to, že živnost vykonává P. F., a zdůraznila, že sama činnost spočívající ve vybírání poplatků neprovádí. S P. F. uzavřela smlouvu, aby vybíral poplatky za účelem krytí nákladů spojených s opravami a údržbou pozemní komunikace, nikoli však za účelem dosažení zisku. Stěžovatelka podotkla, že v jejím případě šlo o činnost vykonávanou v souladu s účelem, pro který byla zřízena. Aby mohla poskytovat zdravotní péči, je nezbytné zajistit, aby pacienti měli přístup do jejího zařízení. Zpřístupnění komunikace pacientům musí být prováděno co nejefektivněji, aby bylo zajištěno poskytování zdravotní péče. Přehlednost komunikace v minulosti způsobovala, že se vozidla záchranné služby nemohla dostat do jejích zařízení, protože jim překážela nevhodně odstavená vozidla. Stěžovatelka zkoušela různé způsoby, jak zabránit těmto nežádoucím případům, např. umístění dopravních značek, výzvy adresované řidičům, odtahy špatně stojících vozidel, ale teprve zavedení poplatků způsobilo, že stěžovatelka v této době již neřešila žádný podobný případ. Poskytování zdravotní péče lze podle stěžovatelky zabezpečit pouze zpřístupněním účelové pozemní komunikace třetím osobám za úplatu, neboť jedině tak lze zaručit, že se

pacienti dostanou včas na operační sál či jiné oddělení podle jejich potřeby. Stěžovatelka vyjádřila přesvědčení, že jiný způsob řešení neexistuje, podobná opatření přijaly či chystají i další nemocnice. Stěžovatelka navrhla, aby žalovaný rozhodnutí živnostenského úřadu zrušil a řízení zastavil.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 11. 2001, č. j. MHMP 109771/2001/B/Per-247, zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí živnostenského úřadu potvrdil. V odůvodnění uvedl, že z předložených důkazů (kontrolní protokol, vyjádření stěžovatelky, směrnice ředitelky stěžovatelky, výpověď P. F., smlouva mezi ním a stěžovatelkou) dospěl k závěru, že danou činnost vykonává stěžovatelka. Nejedná se jen o vybírání poplatků, ale o provozování živnosti ohlašovací volné - obor 86 „Technické činnosti v dopravě - provozování parkoviště“. Parkovací prostory v areálu se podle žalovaného staly placeným parkovištěm, které stěžovatelka provozuje, zabezpečuje údržbu, stanovuje režim užívání a výši poplatků. Na tom nic nemění skutečnost, že pro vybírání poplatků využila podnikatelské činnosti jiného subjektu. Stěžovatelka tuto činnost vykonává samostatně (rozhodla o způsobu provozování, režimu využívání, výši poplatků), neboť P. F. se podílí pouze vydáváním parkovacích karet a vybíráním poplatků jménem a na účet stěžovatelky, jíž vybrané poplatky odevzdává. Odpovědnost za provozování uvedené činnosti spočívá na stěžovateli, P. F. podle žalovaného má odpovědnost pouze ve vztahu ke stěžovateli. Činnost je provozována za účelem dosažení zisku, neboť je úplatná a celá tržba je příjmem stěžovatelky. Smyslem předmětné činnosti je nejen úprava parkovacího režimu v areálu nemocnice, ale též získání prostředků na opravu komunikací. Žalovaný zdůraznil, že při posuzování splnění tohoto znaku živnosti je zásadní ta skutečnost, že předmětná činnost je vůči třetím osobám realizována úplatně. Naopak není podstatné, na jaké účely budou získané prostředky vynaloženy. Žalovaný konstatoval, že základním účelem, pro který byla stěžovatelka zřízena, je především poskytování zdravotní péče a další činnosti, jež mají vztah ke zdravotní činnosti a vzdělávání. Provozování placeného parkoviště není v základním účelu výslovně uvedeno, není podmínkou výkonu účelu zřízení stěžovatelky. Zabezpečení přístupu do zařízení není nutno realizovat formou placeného parkování, tato činnost tedy nepodmiňuje výkon hlavní činnosti. Žalovaný shledal, že na uvedenou činnost nelze aplikovat § 3 odst. 3 písm. aa) živnostenského zákona. Žalovaný uzavřel, že napadené prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem po věcné i procesní stránce, správní uvážení bylo učiněno v mezích zákona a neoprávněné podnikání stěžovatelky bylo jednoznačně prokázáno.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost podanou stěžovatelkou a dospěl k závěru, že není důvodná.

Podle § 61 odst. 1 živnostenského zákona je neoprávněným podnikáním provozování činnosti, která je předmětem živnosti, bez živnostenského oprávnění pro tuto živnost. Podle § 2 téhož zákona je živností soustavná činnost provozovaná samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku a za podmínek stanovených tímto zákonem.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda činnost stěžovatelky vykazuje znaky živnosti podle citovaného § 2 živnostenského zákona. Vycházel přitom z předpokladu, že pověřili-li právní subjekt jiného byt i jen zčásti výkonem činnosti, která má

znaky živnosti podle § 2 živnostenského zákona, a takovou činnost kontroluje a řídí, pak provozuje živnost. Tento právní názor vyslovil Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 19. 12. 2003, č. j. 28 Ca 612/2001 - 32, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 240/2004. Skutečnost, že byl zmíněný rozsudek Městského soudu v Praze později pro nepřezkoumatelnost zrušen, nic nemění na správnosti uvedeného závěru, jenž Nejvyšší správní soud aprobuje.

Nejvyšší správní soud je tedy toho názoru, že stěžovatelka vykonávala činnost spočívající ve vybírání poplatků za vjezd a stání v areálu nemocnice, ačkoliv určitými dílčími úkoly pověřila svého smluvního partnera podnikatele P. F. Z obsahu správního spisu je totiž zřejmé, že stěžovatelka svou směrnicí stanovila pravidla využívání ploch v areálu nemocnice, určila výši poplatků a vybrala osoby, jež jsou z poplatkové povinnosti vyloučeny. Podnikatel P. F. (prostřednictvím svých zaměstnanců) tak skutečně toliko vydává parkovací karty a inkasuje poplatky za parkování, které odvádí stěžovatelce.

Činnost stěžovatelky podle názoru Nejvyššího správního soudu vykazuje všechny znaky živnosti podle § 2 živnostenského zákona, a to včetně namítaného znaku provozování živnosti za účelem dosažení zisku. Pro závěr o tom, zda je určitá činnost provozována za účelem dosažení zisku, nepostačuje pouhé posouzení vnitřní motivace aktéra, neboť motivace není objektivně zjistitelným a ověřitelným kritériem. Stěžovatelka sice usilovala o snížení množství automobilů v areálu nemocnice, její primární motivací tedy zřejmě nebyl zisk, ale zvolené řešení jí současně přinášelo finanční prostředky, které využívala k údržbě pozemních komunikací a parkovacích ploch v areálu nemocnice. Na tuto údržbu stěžovatelka nemusela poskytnout prostředky ze svého rozpočtu, což de facto vyvolávalo zisk v podobě zlepšení, resp. nezhoršení její bilance.

Slovní spojení „za účelem dosažení zisku“ obsažené v definici živnosti přitom neznamená, že výkon živnosti vždy musí vést ke kladnému hospodářskému výsledku. Většina podnikatelů provozuje současně více živností, z nichž některé jsou ziskové a některé třeba jen doplňují sortiment poskytovaných služeb a samy mohou být ztrátové, což je ještě nezbavuje charakteru živnosti.

Skutečnost, že jiný způsob regulace množství automobilů v areálu nemocnice než vybírání parkovného je méně efektivní, podle názoru kasačního soudu ještě nezbavuje stěžovatelku povinnosti řídit se platnými právními předpisy, které pro vykonávání této činnosti stanovují povinnost mít živnostenské oprávnění. Tato povinnost dopadá shodně na každý subjekt, který se rozhodne tuto činnost provozovat, a neexistuje žádný legitimní důvod, pro který by měla být stěžovatelka zvýhodněna oproti ostatním a této povinnosti zproštěna.

Pokud se tedy stěžovatelka rozhodla regulovat a snižovat množství automobilů vjíždějících do areálu nemocnice a parkujících tam déle než třicet minut cestou vybírání parkovného, měla si nejprve pro tuto činnost opatřit příslušné živnostenské oprávnění. Samotné zavedení placeného parkoviště nepochybně nebylo otázkou několika hodin či dní, proto měla stěžovatelka rozhodně i dostatek času si potřebné oprávnění vyřídit, v čemž jí rozhodně nic nebránilo. Stěžovatelka ostatně tuto činnost později v roce 2001 řádně ohlásila a dne 29. 11. 2001 jí vzniklo živnostenské oprávnění.

Nejvyšší správní soud tedy shledal, že se stěžovatelka dopustila neoprávněného podnikání, neboť bez příslušného živnostenského oprávnění provozovala činnost, která je předmětem živnosti. Soud se dále zabýval otázkou přiměřenosti výše uložené pokuty z hlediska závažnosti jednání stěžovatelky.

Podle § 62 odst. 1 živnostenského zákona právnické osobě, která neoprávněně podniká v činnosti, která je předmětem živnosti volné, živnostenský úřad uloží pokutu až do výše 500 000 Kč. Podle odst. 4 téhož ustanovení při určení výše pokuty se přihlíží zejména k rozsahu, závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání.

Nejvyšší správní soud vycházel z toho, že stěžovatelka byla při svém deliktním jednání vedena pochopitelnou snahou regulovat a snížit množství automobilů vjíždějících do areálu nemocnice a parkujících tam déle než třicet minut, což je zcela evidentně jednání v zájmu pacientů toho času hospitalizovaných i rychlého a nekomplikovaného příjmu pacientů nových, zejména urgentních případů. Tato veskrze pozitivní motivace stěžovatelky, které primárně nešlo o inkasování zisku z parkovného, podstatně snižuje míru závažnosti jejího jednání, ze které jí měla být uložena pokuta toliko symbolická. Sankci ve výši 50 000 Kč proto Nejvyšší správní soud neshledává zcela přiměřenou, nicméně vzhledem k absenci námitek napadajících výši pokuty nemá toto zjištění žádné procesní vyústění.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že nezjistil namítaná pochybení Městského soudu v Praze, ani správních orgánů, existence kasačních důvodů tedy nebyla prokázána, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2006, č. j. 5 Ca 23/2006 - 81, podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Protože úspěšnému žalovanému v tomto řízení žádné náklady nad rámec plnění běžných povinností nevznikly a stěžovatelka v řízení nebyla úspěšná, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu